

Sygn. akt II KO 10/19

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie zażalenia M. S. na postanowienie Prokuratury Rejonowej w K. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie Ds. [...] dotyczącej popełnienia przestępstwa z art. 231§1 k.k. przez funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w O., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 marca 2019 r. wniosku Sądu Rejonowego w O. zawartego w postanowieniu z dnia 6 lutego 2019 r., sygn. akt II Kp [...], o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości,

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2018 r. Prokurator Rejonowy w K. umorzył śledztwo w sprawie popełnienia przestępstwa określonego w art. 231§1 k.k. – przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w O. - R. G. polegającego na nieuprawnionym uczestnictwie w czynnościach służbowych Policji na miejscu wypadku drogowego, w którym uczestniczył brat tego funkcjonariusza. Zażalenie na to postanowienie złożył M. S.. Sąd Rejonowy w O. w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Uzasadniając swój wniosek Sąd wskazał, że z uwagi na powiązania Sądu z prokuratorami Prokuratury Rejonowej w O., jak też funkcjonariuszami Komendy Rejonowej Policji w O., dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga aby sprawa została przekazana do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu wolnemu od związków z organami prowadzącymi postępowanie w tej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny.

Kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, uzasadniające skorzystanie z właściwości delegacyjnej na podstawie art. 37 k.p.k., przejawia się co do zasady w realnym zagrożeniu obiektywizmu w orzekaniu o odpowiedzialności karnej. Zmiana właściwości sądu nie powinna być zbyt szeroko praktykowana przez nadmierne stosowania art. 37 k.p.k., który ma charakter przepisu wyjątkowego. Samo zaistnienie sytuacji, że o popełnienie przestępstwa podejrzewana jest osoba funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w O., a sąd właściwy do rozpoznania zażalenia ma kontakty służbowe z prokuratorami i funkcjonariuszami Policji wykonującymi obowiązki służbowe na terenie właściwości sądu, nie świadczy jeszcze o tym, że z tego tylko powodu brak jest właściwych warunków do rozpoznania zażalenia w sposób obiektywny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1992 r., II KO 13/92).

We wniosku nie wykazano aby między sędziami a osobami wskazanymi we wniosku *in concreto*, z uwagi na istniejące relacje i intensywność kontaktów na gruncie zawodowym i towarzyskim zachodziła uzasadniona obawa co do bezstronności sędziów.

W końcu podnieść należało podnieść, że jeżeli sędzia ma wątpliwości co do zachowania w sprawie bezstronności może zawsze skorzystać z instytucji przewidzianej w art. 41 k.p.k.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.